

Everything I do...

Kunsten.nu bygger på antagelsen om, at der både er et grundlæggende formidlingsproblem omkring samtidskunsten, og at der faktisk er mennesker, der vil engagere sig i den, hvis de fik en håndsækning.

Referencen i overskriften hér (til Bryan Adams' hit fra Robin Hood-filmatiseringen fra start 1990'erne) er absolut *over the top*, men der er et underliggende Robin Hood-oplysningsprincip knyttet til Kunsten.nu, hvor alt det, vi gør, kun giver mening, hvis det tjener dig som læser, og hvor målsætningen er tæt forbundet med en omfordeling af kunstgoderne og en "bevægning" af folket på gulvet, gaden, i provinsen, uden for sildeparketten. Det startede allerede i 2004 som et mere lokalt formidlingsprojekt omkring den århusianske kunstscene (søsat af Jan Falk Borup, der i dag er direktør for Kunsten.nu og Kunsten Media Fonden), men blev siden, og med undertegnede og Ole Bak Jakobsen som redaktører, til et landsdækkende formidlingsprojekt, der lanceredes for snart 11 år siden.

Samme dag som åbningen af *U-Turn – Kvadriennale for samtidskunst*, d. 6. september 2008, løb vi alle på gaden med flyers og et håb om, at vi kunne forandre kunstlandskabet – både dets struktur som hovedstadsfikseret og dets befolkningssammensætning.

En ny kritisk position?

Vi lagde fra land i foråret 2008 med midler fra både Region Midtjylland, det århusianske billedkunstråd og Statens Kunstfond og i konkurrence med København. Vi ville ganske enkelt supplere ferniseringslister og Q/A-interviews med kritisk, journalistisk, tilgængelig og debatterende kunstformidling. Vi etablerede tidligt et nordisk samarbejde med *Kunstkritikk* og Konsten.net. Sammen afholdt vi en debat om vores respektive roller under

Alt_Cph i 2008, og der blev udviklet fællesinitiativer som *En ny nordisk position?* (2010), der udfoldede sig som en artikelserie udviklet af og bragt på alle tre platforme, og som suppleredes af et seminar under samme titel under *Supermarket* i Stockholm i 2010. Det samarbejde blev kraftigt decimeret af *Kunstkritikk*s efterfølgende lancering af sit "eget nordiske initiativ" med norske finanslovsmidler i ryggen. En model, hverken Kunsten.nu eller Konsten.net kunne matche, slet ikke finansielt, og som ikke blev fulgt op af nye håndsækninger fra Oslo.

Kunsten.nu's redaktionelle profil var fra starten fokuseret på kunstkritik og debat. Så vi arbejdede med et princip om, at sprogliggørelsen og tilgængeligheden omkring samtidskunsten kunne bearbejdes på helt pragmatisk vis ved at informere om den, diskutere den, argumentere for dens kvaliteter og mangler og tage den diskussion *up front*. Den diskussion har helt sikkert ikke været demokratisk i ordets egentlige forstand eller særligt inkluderende, men har været en væsentlig faktor til at skærpe miljøets sprog og tænkning, er jeg ret overbevist om. Det gjorde faktisk, at flere i kunstfeltet med lignende kritisk *drive* og behov kom ud af busken og bragte deres synspunkter ind på vores sider, enten som indlæg, i interviews eller som kommentarer i de skrigrøde kommentartråde, som prægede mange af vores artikler fra 2008 og frem til 2014, hvor Kunsten.nu blev redesignet.

Diversitet og kontekst som eksistensberettigelse

Et redaktionelt princip har fra starten været, at vi skulle bringe et diversit udvalgt af formidlingsprodukter, der kunne tilfredsstille et varieret publikum, der måske også kunne finde på at sondere videre i vores relaterede materiale. Vi bragte alt fra fagnørdede klummer eller

essays til pædagogiske indføringer i aktuelle tematikker og kunstpraksisser via baggrundsartikler, interviews eller formater som Ugens Kunstner. Det er en redaktionel tilgang, som stadig præger vores praksis, men som siden har fået endnu flere formater knyttet til sig, og nye måder at lancere det på (fx på SoMe). *Lydkunst* har været en særlig satsning (siden 2014) med månedlige podcasts fra kunstens lydbaserede felt (initieret af Anne Neimann Clement og Line Møller Lauritsen, hvor sidstnævnte siden har overladt pladsen til Rosa Marie Frang), og i det seneste år har vi også leget med nye podcasts, video og avisformater.

Kontekst og miljø er nøgleord for vores eksistensberettigelse. Det udmønter sig i vores redaktionelle bestræbelser på at skabe tematisk og kunsthistorisk kontekst omkring udstillinger, enkelte kunstneres praksis (fx med Ugens Kunstner), særlige medier og deres centrale aktører. Derudover forsøger vi at skabe indgange og mulige forbindelser mellem kunstscenens initiativer, institutioner og brugere. Den eksistensberettigelse indbefatter også nogle konkrete formidlings- og spredningskrav, som kan bygge bro både mellem positioner og lokationer. I den forbindelse har vi som medie hele tiden været velsignet af vores to redaktioner (både i København og Aarhus), der i samspil har kunnet agere forholdsvist lokalt og indsigtfuldt i forhold til lokale indslag og indsatser i hele landet. Dét ser jeg som redaktør, at vi skiller os positivt ud fra dagspressen både som landsdækkende og dedikeret reservoir for en dansk kunsthistorie fra de seneste knap 15 år, og forhåbentlig også som indholdsåret forbindelsesled og identitetsfaktor for kunstens dedikerede aktører og brugere.

Kritik som redskab og metarespons

Den redaktionelle profil har lagt et naturligt fokus på kunstkritikken og vores kontinuerlige eksekvering af denne i form af indførende beskrivelser, værk- og udstillingsanalyser og vurderinger. Ved at tage læseren med på udstilling og tage kvalitativ stilling har vi haft en forhåbning om engagement blandt vores læsere. Jeg vil ikke mene, at vi har fornyet kunstkritikken som genre. Snarere

insisteret på dens relevans, også over for et stigende antal af selvbestaltede pseudokritiske formater, *likes* og anden form for repræsentativ tilkendegivelse.

Den kritiske position er hos Kunsten.nu i det store hele intakt, selvom positionen som kritiker i sig selv kan føles reaktionær at indtage. Ved at være generøs med sin viden, analyser, tvivl og mere kropslige, emotionelle dimensioner af kunstoplevelsen har forsøget dog været at gøre positionen mere transparent – lade sig engagere i de nye værkbegreber og -former, men ikke lade en postmoderne relativisme indtage førerhuset. Dét har vi bibeholdt idéen om kunstkritikken som en faglig disciplin, som har og tilbyder redskaber til reflekteret omgang i og med samtidskunsten.

Vi har redaktionelt forsøgt at følge og spejle kunsten, og hvis den italesatte et markant beskuer-jeg (fx i deltagerbaserede værker eller i overskridende performance-installationer), måtte kritikken også – ganske logisk og pragmatisk – inkludere en analytisk følsomhed for dette “jeg” og dets valg og tilbøjeligheder for at kunne tage egentlig stilling. Jeg vil kategorisere denne kritiske transparens som en metarespons; et moment i kunstkritikken, hvor kritikeren reflekterer åbent om de menneskelige og performative dimensioner ved sin kritiske respons. Det er blandt andet her, idéen om den absolutte og distancerede dom endeligt afmonteres, og hvor apatien, sympatien og empatien indtræder som analytiske objekter. Metaresponsen kan i mine øjne introducere en selvrefleksiv, kritisk position, der kan møde samtidskunstens udvidede værkbegreber kvalitativt.

Både den trodsige kritiske insisteren og selvrefleksion er resultater af en “kunstkritikkens krise”, som vi stadig er midt i. Men i sidste ende kan denne “krise” kun besvares ved, at vi formår at være et opdateret og kvalitativt redskab for de kunstinteresserede, omfordele kunstens mange værdier og agere generøst. Sådan var det vist også for Robin of Locksley.